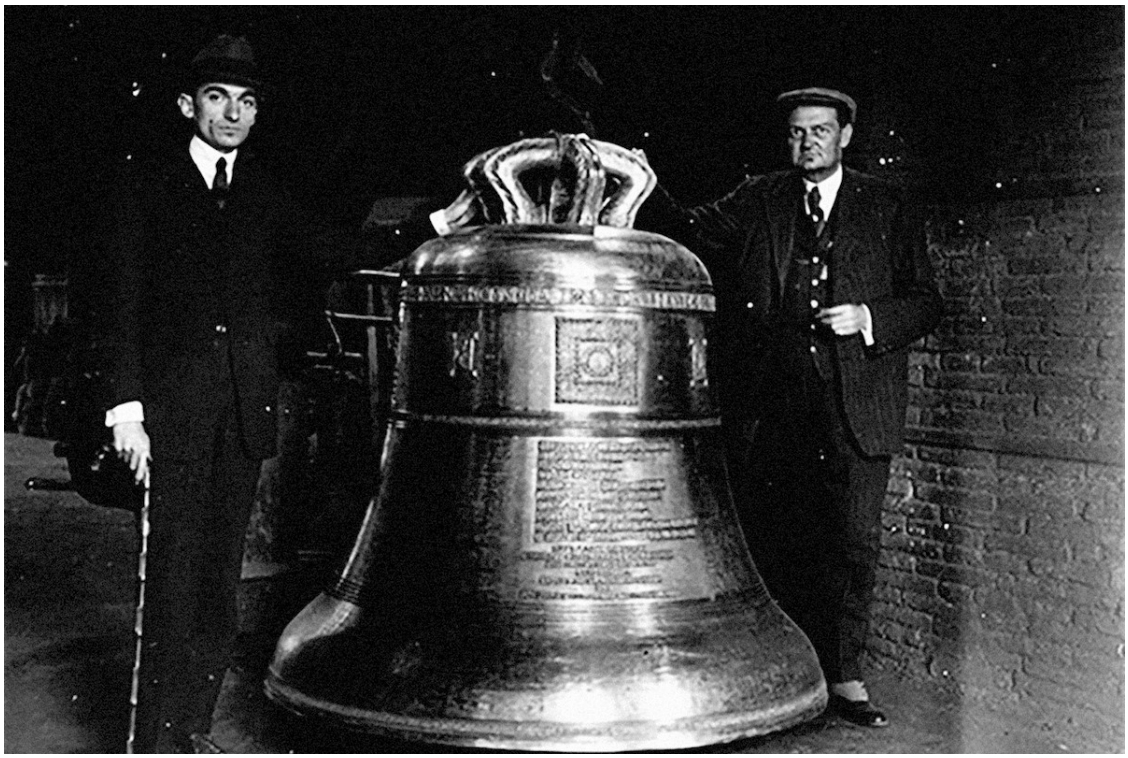
Enderrock | Joan Josep Isern | Actualitzat el 20/07/2022 a les 09:30

Sabatés retrata les solituds de Mompou

El crític literari Joan Josep Isern recorda les 'Solituds' que el 1979 el pianista va dedicar a Frederic Mompou

Frederic Mompou a la foneria de campanes familiar amb el seu oncle | Fundació Mompou

L'any 1979 **Jordi Sabatés** va enregistrar *Portraits/Solituds* (Edigsa), un àlbum amb dues cares ben diferenciades. La cara A, dedicada a la seva mare, aplega set retrats musicals: **Frédéric Chopin**, **Frederic Mompou**, **Erik Satie**, Charles Baudelaire, Buster Keaton, **Duke Ellington** i Jorge Luís Borges. I la cara B, dedicada a **Mompou**, descriu musicalment cinc estats de solitud -serena, lírica, misteriosa, sonora i màgica- amb un llenguatge pianístic inequívocament inspirat en el compositor barceloní.

Quan l'abril del 1983 el compositor barceloní **Frederic Mompou** va complir 90 anys -algú hauria d'estudiar les conjuncions astrals que van fer possible que, entre gener i setembre de 1893, naixessin quatre genis catalans de la talla de J.V. Foix, Carles Riba, Joan Miró i **Mompou**-, **Jordi Sabatés** va tenir la gentilesa de venir al meu programa de ràdio per parlar durant una hora de la vida i la música del mestre i dels trets a partir dels quals ell havia fet, uns anys abans, *Portraits/Solituds*, el disc que l'homenatjava. Una obra que va descriure com senzilla en aparença, però introspectiva i rica en silencis i ressonàncies que la feien inoblidable per poc que ens endinséssim en el seu univers expressiu.

Per tal de celebrar l'aniversari, el Palau de la Música Catalana vaorganitzar un concert

d'homenatge a càrrec de **Rosa Sabater**, una de les pianistes que han entès millor la seva obra. Dissortadament, set mesos després, el 27 de novembre d'aquell any, un accident aeri va posar fi a la vida de la pianista i ens va deixar sense saber fins on hauria arribat aquella estimulant simbiosi artística amb l'autor de *Cançons i danses*, el *Combat del somni*, basat en poemes de Josep Janés, o aquella potent referència al món de Sant Joan de la Creu que va ser la *Música callada*. Remarquem, per tant, de passada que l'any vinent, el 2023, es commemoraran quatre dècades de la seva mort.

Per aquells mateixos dies, el 17 d'abril de 1893, l'escriptor Joan Rendé, camuflat sota el pseudònim Doctor Scòpius, publicava al diari *Avui* un preciós article a la seva secció ?Notes d'urbanitat' que va titular "Concert de campanes per a **Mompou**". L'article començava esmentant el fet que, de petit, el futur músic passava moltes hores a la foneria de campanes del seu avi i que era ell qui s'encarregava d'afinar la nota de cada campana. Aquesta referència és molt evident per a qualsevol que conegui les seves grans composicions, construïdes a partir de poques notes, màgiques ressonàncies i sobretot molta sensibilitat.

Destaco algunes frases d'aquell article de Joan Rendé: "El net del fonedor de campanes complí noranta anys. Que els déus li'n concedeixin un centenar més per tal que nosaltres puguem gaudir del benefici de la seva existència. És alt i prim. Camina amb elegància, sempre ben vestit. Sempre discret, tímid, refinat, sensible, amb una mirada entre encantada i penetrant, de duc boscà, i unes mans llarguíssimes, que se li han afinat com tiges de bambú de tant acariciar tecles de piano. I ara jo us preguntaria ?Qui és?', com si es tractés d'una endevinalla. I vosaltres encertaríeu tots alhora, com uns col·legials aplicats: el mestre **Frederic Mompou**. Llavors se sentirien, sense saber d'on, les seves *Escenes d'infants* o potser els *Cants màgics* (...). Per fer justícia al valor dels noranta anys de **Frederic Mompou** no n'hi haurà prou que tots els nostres músics l'interpretin avui. Caldria que sonessin, per un encantament, totes les campanes que fongué el seu avi i que són l'harmonia del seu esperit".

Un instant abans del silenci, un instant després de la plenitud, la música del mestre **Mompou** neix i es projecta amb força resplendent a través del temps. I gràcies a **Jordi Sabatés** uns quants la vàrem descobrir amb tots els ets i uts amb *Portraits/Solituds*, un disc editat fa més de quaranta anys.